

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 37.

Extraordinair Session.

19de Møde.

Lørdagen den 20de Septbr. Aften Kl. 7.

(Fortf.)

Winther (fortsat): Jeg skal derom dog endnu bemærke, at der ogsaa er noget Betydning i, at det tillades det andet Thing at knytte Forbehold dertil, men os ikke. Men nu hører jeg, at Grunden er den, at det er aldeles intetsigende Forbehold, saa de altsaa have Lov til at staae der, fordi de betyde ingen Verdens Ting. Naar vi nu see hen til Grundlovsindskrænkingsbestemmelsernes § 5, saa forekommer det mig, at det deraf tydeligt viser sig, at det ikke blot er vor Ret, men virkelig ogsaa vor Pligt at knytte slige Betingelser til vor Stemmegivning, naar vi ikke ganske ubetinget kunne give vort Samtykke; thi det kan dog aldrig være Meningen, at den Paragraph skulde opfordre Rigsdagen til blot at sige et tomt: Nei! Rigsdagen maa altid deri finde en Dypfordring til at komme Regjeringen saa langt imøde, som det paa nogen Maade er muligt; den maa anstrenge sig for at udfinde de billigste Betingelser, hvorunder en Overenskomst kan træffes; der ligger i denne Beslutning en Tvang til at søge en Overenskomst. Derimod har den ærede Premierminister fuldkommen Ret, naar han mener, at man ikke kan opstille nye Betingelser, ikke fremkomme med andre end dem, man har fremsat i Adressen. Jeg vilde skamme mig, om jeg nu vilde fremkomme med nye Fordringer! Jeg vilde kalde det uordholdende, om man gjorde det. Men hvad er her skeet? Regjeringen har i sit Ud-

kast fortolket Adressens Mening paa en Maade, vi fortolke den paa en anden Maade, og det er om den rigtige Fortolkning, at vi skulle søge en Overenskomst. Saaledes opfatter jeg det, og jeg tør sige, at der er Saa her i Saelen, der for deres Person have gjort Mere for at komme til Ende med denne Sag end jeg. Jeg har maattet høre meget ilde derfor; men jeg har akkurat det samme Sindelag endnu; jeg skal være rede til at gaae saa vidt, som jeg kan gaae med Gre og med det Mandat, ifølge hvilket jeg staaer her; jeg havde derfor ikke ventet, at man skulde blive beskylt for at være uordholdende, fordi man vilde tillade sig at fremkomme med Betingelser, som ikke gik videre end Adressen, ja, jeg tør næsten sige, som endogsaa slog Noget af paa det, som freddes i denne.

Den tredje Uttring af Regjeringen, hvorom jeg vil sige et Par Ord, er det Udsagn af den høitagtede Premierminister, at Ministeriet anseer et betinget Ja lige med et Nei. Det gjør mig ondt, at Regjeringen anseer to saa forskellige Ting for at være eensbetydende; jeg troer, at der er en himmelvid Forskjel imellem at sige et pure „Nei“ og et betinget „Ja“. Naar man blot siger „Nei“, lader man det jo være ganske uvist, hvor det da egentlig er, man vil hen, hvilke Betingelser man muligens kunde tilfredsstilles ved; naar man siger et betinget „Ja“, saa overleverer man hele Sagen i Regjeringens Haand, saa kommer det an paa den alene, om Sagen kan blive endt eller ikke. Det var derfor en Misforstaaelse af den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kampmann), naar han troede, at Ne-